

Úroky z prodlení a zastavení výkonu rozhodnutí

Zavázala-li by se osoba povinná dohodou obsaženou v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti splnit vedle jistiny pohledávky vyplývající ze smlouvy o úvěru, mající charakter smlouvy o spotřebitelském úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., i úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb., a podal-li by povinný návrh na částečné zastavení exekuce nařízené podle tohoto exekučního titulu dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. s tvrzením, že oprávněný nemá (podle hmotného práva) nárok na úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb., bylo by to důvodem pro částečné zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (§ 268 odst. 4 o. s. ř.) pro vymáhaný úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 3776/2013, ze dne 29.7.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné A., a.s. se sídlem v P., zastoupené Mgr. Š.M., advokátkou se sídlem v P., proti povinnému P. S., zastoupenému Mgr. Z.B., advokátem se sídlem v B., pro 203.101,63 Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 103 EXE 936/2011, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. května 2013, č. j. 20 Co 48/2013 - 185, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Oprávněný se návrhem ze dne 13. 1. 2011, doručeným soudnímu exekutorovi dne 17. 1. 2011, doplněným podáním ze dne 17. 2. 2011, domáhal nařízení exekuce na majetek povinného podle vykonatelného exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti sp. zn. 054 EZ 1857/10, sepsaného dne 8. 2. 2010, JUDr. V. L., exekutorským kandidátem soudního exekutora Mgr. Jiřího Nevřely, Exekutorský úřad Praha-východ, ve kterém bylo pokračováno exekutorským zápisem sp. zn. 054 EZ 2515/10, sepsaným dne 12. 2. 2010 toutéž osobou (dále též jen „exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti“ či „exekuční titul“), k uspokojení jeho pohledávky výši 203.101,63 Kč s úrokem z prodlení ve výši 18,06 % p.a. z částky 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení. Návrh odůvodnil tím, že na základě smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 24. 11. 2010 je právním nástupcem České spořitelny a.s., která jako osoba oprávněná uzavřela s povinným formou exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti dohodu, v níž povinný prohlásil, že s osobou oprávněnou uzavřel smlouvu č. 3748484803, že povinnost z této smlouvy nesplnil a že tak má ke dni podpisu exekutorského zápisu (správně ke dni 31. 12. 2009) u oprávněné osoby dluh ve výši 187.244,- Kč, sestávající z částky 181.655,- Kč na jistině, z částky 5.540,- Kč na úroku a z částky 49,- Kč na poplatcích, a že povinný se dostal do prodlení se splátkou, kterou neuhradil ani v termínu splatnosti splátky nejbližší následující zároveň s touto splátkou, čímž se stal splatný celý do té doby neuhrazený závazek osoby povinné. Dále uvedl, že po sepsání tohoto exekučního titulu povinný uhradil splátky ve výši 8.329,- Kč, což oprávněný započel podle ujednání v uvedeném zápisu na jistinu ve výši 8.280,- Kč a na poplatky ve výši 49,- Kč; ke dni podání návrhu na nařízení exekuce tak celková dlužná částka činí 203.101,63 Kč s příslušenstvím a sestává z částky 173.375,- Kč na jistině spolu s úrokem ve výši

18,06 % p.a. ode dne 1. 12. 2010 do zaplacení a z částky 29.726,63 Kč na debetním úroku, který je tvořen úrokem z prodlení do 30. 11. 2010.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 23. 2. 2011, č. j. 103 EXE 936/2011 - 67, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2012, č. j. 20 Co 373/2011 - 86, nařídil exekuci na majetek povinného podle shora označeného exekučního titulu k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 203.101,63 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 18,06 % p.a. z částky 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení s tím, že nařízení (exekuce) se vztahuje i na náklady oprávněné a soudního exekutora, jichž výše bude vyčíslena samostatným rozhodnutím; provedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. Igora Ivanko, Exekutorský úřad Praha 10 (dále též jen „soudní exekutor“).

Podáním ze dne 16. 5. 2011, doručeným soudnímu exekutorovi dne 17. 5. 2011, povinný navrhl úplné zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 55 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), z důvodu, že „exekuční titul je neplatný podle ustanovení § 39 obč. zák.“. Uvedl, že předmětem exekuce je pohledávka vyplývající ze spotřebitelského úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., tedy ze spotřebitelské smlouvy ve smyslu ustanovení § 51a a násl. obč. zák., a že v takovém případě se uplatní ustanovení § 262 odst. 4 věty druhé obchodního zákoníku, podle nějž má věřitel v případě spotřebitelského úvěru právo na úrok z prodlení toliko ve výši stanovené v občanskoprávních předpisech, tj. v ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a v ustanovení § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb. (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. prosince 2008, sp. zn. 15 Co 707/2008, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. března 2005, sp. zn. 33 Odo 1117/2003). Jestliže obsahem exekučního titulu je dohoda účastníků o výši úroků z prodlení, která výrazně převyšuje zákonnou výši úroků z prodlení podle občanskoprávních předpisů (konkrétně dohoda obsahuje ujednání „o smluvním úroku z prodlení“ ve výši 18,06 % z dlužné částky, přestože zákonná výše úroků z prodlení činila v době sepsání exekučního titulu pouze 8 % ročně a v období od 1. 7. 2010 jen 7,5 % ročně), nemůže být exekuce dle tohoto titulu provedena. Kromě toho je exekuce nezákonně vedena i ohledně jistiny vymáhané pohledávky, která byla vyčíslena na částku 203.101,63 Kč, v níž je ovšem zahrnut i „úrok z prodlení do 30. 11. 2010“, a o jistinu se tedy nejedná; navíc byl úrok uplatněn v rozporu se zákonem ve výši podstatně převyšující zákonnou výši úroku z prodlení. „Neplatnost exekučního titulu se proto podle povinného vztahuje i na jistinu 203.101,63 Kč“.

Městský soud v Brně usnesením ze dne 31. 10. 2012, č. j. 103 EXE 936/2011 - 150, „podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h), odst. 4 o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 52 odst. 1 exekučního řádu, exekuci částečně zastavil, a to v rozsahu vymáhané pohledávky oprávněného na úroku z prodlení od 1. 1. 2010 do 31. 11. 2010 ve výši 29.726,63 Kč a dále ohledně úroku z prodlení ve výši 18,06 % p.a. z částky 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení“ (výrok I.), ve zbývající části návrh povinného na úplné zastavení exekuce, a to ohledně vymáhané jistiny ve výši 173.375,- Kč, nákladů oprávněného a nákladů exekuce pověřeného soudního exekutora, zamítl (výrok II.), a rozhodl, že náhrada nákladů řízení o návrhu na zastavení exekuce se žádnému z účastníků tohoto řízení nepřiznává (výrok III.). Soud prvního stupně předně poukázal na závěry uvedené v odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2012, č. j. 20 Co 373/2011 - 86, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o nařízení exekuce, podle nichž úrok z prodlení obsažený v exekučním titulu je z hlediska doby plnění materiálně vykonatelný, že nejsou důvodné námitky povinného, že exekuce byla ohledně jistiny nařízena nad rámec exekučního titulu z důvodu, že částka 29.726,63 Kč, která je připočtena k jistině 173.375,- Kč, představuje úrok z prodlení do 30. 11. 2010, a že „exekuční titul je jako celek stížen neplatností“. „Ohledně tvrzení povinného o neplatnosti ujednání účastníků o výši úroků z prodlení obsaženého v exekučním titulu“ vyšel soud prvního stupně ze zjištění, že v jeho části první, článku prvním, bodu 3) povinný prohlásil, že se s

oprávněným dohodl, že nesplacená jistina ve výši 181.655,- Kč bude úročena úrokem z prodlení ve výši 23,06 % p.a. ode dne 1. 1. 2010 do splatnosti první splátky která byla podle článku druhého, bodu 2) splatná dne 25. 3. 2010, a dále úrokem z prodlení ve výši 18,06 % p.a. ode dne následujícího po datu splatnosti první splátky do zaplacení celé jistiny pohledávky a že tento úrok je povinný povinen hradit i v případě, že dojde ke ztrátě výhody splátek. Vycházeje ze závěrů uvedených v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. března 2005, sp. zn. 33 Odo 1117/2003, jenž se podle něj vztahují i na exekuční řízení, dovodil, že „ujednání o úroku z prodlení, které přesahuje výši úroků z prodlení ke dni prodlení s uspokojením peněžitého závazku, stanovenou prováděcím předpisem platným v době, kdy došlo k prodlení, je stíženo neplatností podle ustanovení § 39 obč. zák. v návaznosti na ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák., neboť výše úroku z prodlení stanovená v ustanovení § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [163/2005](#) Sb., činila ke dni sepsání exekutorského zápisu 8 % ročně a ke dni 30. 11. 2010 byla ve výši 7,75 % ročně. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že je dán důvod pro částečné zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h), odst. 4 o. s. ř. pro nepřipustnost k vymožení úroku z prodlení „sjednaného v exekutorském zápise ve výši 23,06 % ode dne 1. 10. 2010 do 25. 3. 2010 a úroku z prodlení ve výši 18,06 % p.a. ode dne 26. 3. 2010 do zaplacení“. Důvod pro úplné zastavení exekuce soud neshledal, neboť „neplatností podle ustanovení § 39 obč. zák. je stížena pouze uvedená část exekučního titulu“, který je jinak formálně i materiálně vykonatelný.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 6. 5. 2013, č. j. 20 Co 48/2013 - 185, odvolání povinného proti zamítavému výroku usnesení soudu prvního stupně pro opožděnost odmítl (výrok I.), k odvolání oprávněného, který v něm navrhl, aby usnesení soudu prvního stupně bylo ve výroku I. změněno tak, že exekuce se částečně zastavuje v rozsahu vymáhané pohledávky na úroku z prodlení od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 ve výši 19.736,11 Kč a dále ohledně úroku z prodlení ve výši 10,31 % p.a. z částky 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení (tedy, aby nebyla zastavena pro zákonný úrok z prodlení), jej změnil tak, že návrh povinného na zastavení exekuce ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 181.655,- Kč za období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 v částce 13.107,- Kč a ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 173.375,- Kč ve výši 7,75 % ročně od 1. 12. 2010 do zaplacení zamítl (výrok II.); ve výroku III. o náhradě nákladů řízení o návrhu na zastavení exekuce usnesení soudu prvního stupně zrušil.

Odvolací soud zjistil z exekučního titulu, jehož účastníky byla Česká spořitelna a.s. jako osoba oprávněná a povinný jako osoba povinná, že osoba povinná v něm v části první, článku prvním, bodu 1) prohlásila, že uzavřela s osobou oprávněnou smlouvu č. 3748484803, na základě které se osoba povinná zavázala vrátit osobě oprávněné poskytnuté peněžní prostředky a zaplatit z poskytnutých peněžních prostředků úrok, že v bodu 2) dále prohlásila, že svůj závazek vzniklý z právního důvodu uvedeného v předchozím odstavci nesplnila řádně a včas, že ke dni 31. 12. 2009 dluží osobě oprávněné částku 187.244,- Kč, kterou tvoří jistina ve výši 181.655,- Kč, úroky ve výši 5.540,- Kč a poplatky (včetně pokut, nákladů a závazkových provizí) ve výši 49,- Kč, a že v bodu 3) osoba povinná prohlásila, že se s osobou oprávněnou dohodla, že nesplacená jistina pohledávky bude úročena a) úrokem z prodlení ve výši 23,06 % p.a. ode dne 1. 1. 2010 do splatnosti první splátky na pohledávku č. 3748484803, b) úrokem z prodlení ve výši 18,06 % p.a. ode dne následujícího po datu splatnosti první splátky na pohledávku č. 3748484803 do zaplacení celé jistiny této pohledávky. V článku druhém bodu 2) se osoba povinná zavázala zaplatit osobě oprávněné veškeré dlužné částky podle odstavců 2) a 3) článku prvního v 61 měsíčních splátkách, přičemž každá měsíční splátka musí být minimálně ve výši dále uvedené, že 1. až 60. splátka je vždy ve výši 4.190,- Kč a že výše poslední splátky je rovna nesplacenému zůstatku pohledávky. Splátky jsou splatné vždy k 25. dni v měsíci, přičemž první splátka je splatná dne 25. 3. 2010. Pod bodem 3) bylo ujednáno, že v případě, že osoba povinná neuhradí jakoukoliv splátku nebo částku uvedenou v článku druhém tohoto zápisu ani v termínu splatnosti splátky nejbližší následující zároveň s touto nejbližší následující splátkou, stává se splatný celý do té doby neuhrazený závazek osoby povinné. V takovém případě je osoba povinná

povinna stále hradit osobě oprávněné z do té doby neuhrazené jistiny úrok z prodlení ve výši 18,06 % p.a. ode dne vykonatelnosti neuhrazeného závazku dle předchozí věty, a to do dne, kdy bude tato jistina uhrazena. Tento úrok z prodlení je splatný vždy jednou měsíčně do posledního dne každého kalendářního měsíce. Naposledy je osoba povinná povinna uhradit tento úrok z prodlení za den, kdy bude doplacená celá dlužná jistina uvedená v článku prvním tohoto zápisu, přičemž úrok z prodlení za měsíc, v němž byla tato dlužná částka zaplacená, je opět splatný do posledního dne tohoto kalendářního měsíce. V části druhé, bodu 2) osoba povinná prohlásila, že „pro případ nesplnění závazku dle tohoto exekutorského zápisu dává výslovný souhlas, aby tento exekutorský zápis byl přímo vykonatelný dle § 40 odst. 1 písm. d) a § 78 písm. a) exekučního řádu tak, aby i bez předchozího rozhodnutí v nalézacím soudním řízení mohl být použit jako exekuční titul pro nařízení výkonu rozhodnutí soudem nebo nařízení exekuce provedené exekutorem“. V pokračování exekutorského zápisu osoba oprávněná, zastoupená A. K., mj. prohlásila, že „s exekutorským zápisem i exekutorským zápisem, v němž je tímto zápisem pokračováno, souhlasí a že k zápisu, v němž je tímto zápisem pokračováno, bez výhrad přistupuje“.

V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud především konstatoval, že předmětem jeho přezkumu je mezi účastníky sporná otázka, zda „oprávněný má právo na zákonný (kapitalizovaný) úrok z prodlení z částky 181.655,- Kč za období od 1. 1. 2010 do 31. 10. 2010 v částce 13.107,- Kč a na zákonný úrok z prodlení z jistiny 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení, či nikoliv“. V tomto ohledu vyšel ze závěrů dovozených v judikatuře Nejvyššího soudu v nalézacím řízení (v rozsudcích sp. zn. 32 Cdo 2010/2007 a sp. zn. 33 Odo 875/2005), podle nichž, „je-li přijat závěr o neplatnosti dohody o výši úroku z prodlení pro jeho rozpor se zákonem, je třeba se zabývat nárokem na zákonný úrok z prodlení“. Z toho podle odvolacího soudu vyplývá, že „ve smlouvě uzavřené mezi povinným a oprávněnou měl povinný postavení nepodnikající fyzické osoby“ a že se proto uplatní aplikace ustanovení § 262 odst. 4 obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném ke dni uzavření smlouvy (viz rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 87/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), podle nějž smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností vyplývajících ze závazkového vztahu jinak regulovaného obchodním zákoníkem, pouze podle zákoníku občanského, a že odpovědnost dlužníka za prodlení s plněním peněžitého závazku se v takovém případě bude řídit ustanoveními o prodlení dlužníka obsaženými v občanském zákoníku v jeho ustanovení § 517. Kogentní úprava tohoto ustanovení pak vylučuje, aby výše úroků z prodlení byla v občanskoprávních vztazích dohodnuta jinak, než stanoví právní předpis, který toto ustanovení provádí (viz rozsudek Nejvyššího soudu publikovaný pod číslem 26/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Byl-li tedy již soudem prvního stupně přijat závěr, že předmětný exekutorský zápis je v části úroku z prodlení, který přesahuje zákonnou sazbu, nevykonatelný pro jeho rozpor s ustanovením § 39 obč. zák. v návaznosti na ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák., je podle odvolacího soudu třeba přisvědčit námitce oprávněného, že mu „náleží úrok z prodlení alespoň co do jeho zákonné sazby z částky 181.655,- Kč za období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 v částce 13.107,- Kč, jakož i zákonný úrok z prodlení z jistiny 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení, a že tudíž v této části úroku z prodlení je třeba „považovat exekutorský zápis v souladu s hmotným právem a tudíž za vykonatelný“. O tom, že se v posuzovaném případě jednalo o úrok z prodlení a nikoliv o smluvní úrok, neměl odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, pochybnost, neboť takto byl výslovně označen v exekučním titulu. Dospěl proto k závěru, že za období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 má oprávněný „nárok“ na kapitalizovaný úrok ve výši 13.107,- Kč a nikoliv ve výši 29.726,63 Kč, jak bylo požadováno v návrhu na nařízení exekuce, a dále na zákonný úrok z prodlení z částky 173.375,- Kč ve výši 7,75 % ročně od 1. 12. 2010 do zaplacení.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání (které podle jeho obsahu směřuje proti měnícímu výroku ve věci samé), jehož přípustnost dovozuje z toho, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a to: 1) „zda lze vadu, spočívající v neplatnosti exekučního titulu či jeho části, zhojit

rozhodnutím soudu rozhodujícího o návrhu povinného na zastavení exekuce a zda lze na základě zcela či částečně neplatného exekučního titulu vést v důsledku takového zhojení vady exekučního titulu exekuci“, a 2) „zda je možné vést na základě exekutorského zápisu exekuci na úroky z prodlení v zákonné výši v případě, že dohoda účastníků obsažená v exekutorském zápise je ve vztahu k úrokům z prodlení absolutně neplatná podle ustanovení § 39 občanského zákoníku, anebo zda je v takovém případě nutné, aby věřitel dosáhl ve vztahu k zákonným úrokům z prodlení nového exekučního titulu v rámci nalézacího řízení na základě žaloby podané u soudu a teprve poté by mohl zákonné úroky z prodlení vymáhat exekucí“. Dovolatel uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., přičemž opětovně namítá, že exekutorský zápis je neplatný v celém rozsahu, neboť jeho obsahem je dohoda účastníků o výši úroků z prodlení, která výrazně převyšuje zákonnou výši úroků z prodlení podle občanskoprávních předpisů.

Podle jeho názoru nelze takovouto dohodu účastníků „rozdělovat na platné a neplatné části, nýbrž je nutné ji posuzovat komplexně, a to tak, že tato dohoda („exekuční titul“) „je buď platná, a pak na základě ní lze exekuci provádět, nebo je neplatná, a pak exekuci vést nelze“. Rozhodnutí odvolacího soudu proto shledává nezákonným v části, v níž rozhodl, že exekuce se nezastavuje ohledně zákonného úroku z prodlení, neboť „i kdyby se neplatnost exekutorského zápisu vztahovala pouze na ujednání o úroku z prodlení, měly soudy jeho návrhu na zastavení exekuce vyhovět ohledně veškerých úroků z prodlení vztahujících se k vymáhané pohledávce“. Předmětem tohoto řízení totiž není stanovit, zda má oprávněný nárok na zákonný úrok, ale rozhodnout, zda je exekutorský zápis vykonatelný (zčásti nebo zcela) či nikoliv. Dovolatel z těchto důvodů odvolacímu soudu vytýká, že mu nepřislušelo, aby v řízení o jeho návrhu na zastavení exekuce rozhodoval o tom, zda má oprávněný „nárok na exekuční vymáhání části pohledávky i přesto, že exekuční titul je (přinejmenším v části týkající se úroků z prodlení) neplatný a nevykonatelný. Pokud tedy odvolací soud stanovil výši úroků z prodlení z vymáhané pohledávky (namísto nalézacího soudu) v rámci exekučního řízení, nahradil tak svým rozhodnutím exekuční titul, což je nesprávné a nezákonné. Navrhl, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) postupoval v dovolacím řízení podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále též jen „o. s. ř.“), neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. Čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému výroku usnesení odvolacího soudu, jímž bylo usnesení soudu prvního stupně změněno, bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

K řešení první dovolatelem nastíněné otázky dovolací soud neshledal dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustným, a to již proto, že kategorii „neplatnosti“ nelze (pojmově) k exekutorskému zápisu, stejně jako k notářskému zápisu, vztáhnout (k tomu srov. např. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2004, sp. zn. 20 Cdo 1292/2003).

Dovolací soud dále dospěl k závěru, že k řešení druhé dovolatelem nastíněné otázky je dovolání proti měnícímu výroku II. usnesení odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť tento výrok, jímž se řízení končí, závisí na vyřešení otázky, zda má oprávněný na základě předmětného exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti podle hmotného práva nárok na úroky z prodlení ve smyslu ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a ustanovení § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb. (dle závěru odvolacího soudu v částce 13.107,- Kč, představující kapitalizovaný úrok z prodlení z částky 181.655,- Kč za období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010, a na zákonný úrok z prodlení z jistiny 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 ve výši 7,75 % ročně do zaplacení), a zda „v této části úroku z prodlení je třeba považovat exekutorský zápis v souladu s hmotným právem a tudíž za vykonatelný“, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Po přezkoumání napadené části výroku II. usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že dovolání není důvodné.

Právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat podle občanského soudního řádu a exekučního řádu ve zněních účinných do 31. 12. 2012 (srov. čl. II., bod 1. a čl. IV., bod 1. přechodných ustanovení zákona č. [396/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), a dále podle zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 262 odst. 4 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (srov. § 3028 odst. 3 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník).

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., které se použije i pro exekuční řízení (viz § 52 odst. 1 exekučního řádu), výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Týká-li se nařízeného výkonu rozhodnutí některý z důvodů zastavení jen zčásti nebo byl-li výkon rozhodnutí nařízen v rozsahu širším, než jaký stačí k uspokojení oprávněného, bude výkon rozhodnutí zastaven částečně (§ 268 odst. 4 o. s. ř.). Podle ustanovení § 269 odst. 1 o. s. ř. nařízený výkon rozhodnutí zastaví soud na návrh nebo i bez návrhu.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) exekučního řádu je exekučním titulem exekutorský zápis podle § 78 písm. a) tohoto zákona, tj. zápis o dohodě, kterou se účastník zaváže splnit pohledávku nebo jiný nárok druhého účastníka vyplývající ze závazkového právního vztahu, v níž svolí, aby podle tohoto zápisu byl nařízen a proveden výkon rozhodnutí nebo exekuce, jestliže svou povinnost řádně a včas nesplní. Exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti je exekučním titulem, jestliže splňuje formální náležitosti stanovené pro sepisování exekutorských zápisů (§ 79 odst. 1 exekučního řádu) a materiální (věcné) náležitosti [§ 78 písm. a), § 79 odst. 2 zákona exekučního řádu]. S exekutorským zápisem, který neobsahuje některou z formálních náležitostí, nejenže nelze spojovat vlastnost přímé vykonatelnosti (oprávněná osoba přichází o výhodu vymoci na jeho podkladě splnění povinnosti bez předcházejícího nalézacího řízení), ale takový zápis není ani veřejnou listinou ve smyslu ustanovení § 79 odst. 7 exekučního řádu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. srpna 2004, sp. zn. 20 Cdo 1232/2004). Exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti zachycuje dohodu účastníků, v níž se účastník, kterého stíhá povinnost plnění pohledávky ze závazkového vztahu nebo jiného nároku druhého účastníka, zaváže splnit tuto povinnost a pro případ, že ji nesplní řádně a v určené lhůtě, svolí k tomu, aby byl bez dalšího řízení podle exekutorského zápisu nařízen a proveden výkon

rozhodnutí či exekuce. Exekutor nezkoumá, zda osoba oprávněná má skutečný nárok na předmět plnění, který je obsahem exekutorského zápisu, a v souladu s ustanovením § 79 odst. 4 exekučního řádu náležitosti dohody uvede v zápisu podle shodného prohlášení účastníků úkonu [srov. Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád). Komentář. 2. vydání, Praha 2010, str. 318 - 319].

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 25. srpna 2004, sp. zn. 20 Cdo 1232/2004, formuloval a odůvodnil závěr, že dohoda oprávněné a povinné osoby, obsažená v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, nemá obdobně jako dohoda obsažená v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti, hmotněprávní povahu. Jde o jednu z náležitostí, kterou musí exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti obsahovat, aby byl z materiálního hlediska vykonatelný. Dohoda oprávněné a povinné osoby tedy sama o sobě nemá za následek vznik, změnu nebo zánik práv nebo povinností účastníků právního vztahu. I když je exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti titulem pro nařízení exekuce, není rozhodnutím a nemá ani účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje, a není ani sám o sobě samostatným zavazovacím důvodem ani se jím nezakládá domněnka o existenci dluhu v době jeho sepsání. Má povahu veřejné listiny (srov. § 79 odst. 7 exekučního řádu) a není vybaven účinky právní moci ani závaznosti pro účastníky a pro všechny orgány, jaké mají například rozhodnutí soudu vydaná v občanském soudním řízení (srov. § 159 o. s. ř.). Skutečnost, že se osoba povinná zavázala poskytnout oprávněné osobě stanovené plnění a že dohoda o tom byla uvedena v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, rovněž nepředstavuje překážku, která by bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci. Z uvedeného vyplývá, že exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti má jen formální charakter, neboť obsahuje takové náležitosti, které jsou potřebné k tomu, aby byl jako titul pro nařízení exekuce vykonatelný; exekutor jej sepíše na základě dohody oprávněné a povinné osoby, aniž by byl oprávněn zkoumat její podklad v hmotném právu, a na základě prohlášení povinné osoby, jímž svoluje k jeho vykonatelnosti (obdobně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. června 2011, sp. zn. 20 Cdo 5068/2009, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2011, sp. zn. 20 Cdo 2881/2009, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. února 2005, sp. zn. 20 Cdo 2618/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročníku 2005, pod číslem 81).

Pro nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti je - obdobně jako u jiných titulů - podstatné, zda obsahuje všechny náležitosti stanovené pro jeho vykonatelnost, a nikoliv to, zda odpovídá skutečným hmotněprávním vztahům mezi účastníky; věcnou správností se soud při nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) nemůže zabývat. Skutečnost, že exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti je takovým titulem pro výkon rozhodnutí (exekuci), který sám o sobě oprávněnému nezakládá právní důvod pro přijetí vymáhaného plnění, musí být zohledněna i v řízení o výkon rozhodnutí. Vymáhání plnění, na něž nemá oprávněný nárok a které by byl povinen po jeho přijetí z důvodu bezdůvodného obohacení povinnému vrátit, nelze považovat za přípustné. Nejde však o takovou skutečnost, která by bránila nařízení výkonu (exekuce) podle exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti. Nařídí-li soud podle exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti výkon rozhodnutí (exekuci), ačkoliv oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, je to důvodem k částečnému nebo úplnému zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) postupem podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (§ 268 odst. 4 o. s. ř.), a to bez zřetele na závazek povinného obsažený v exekutorském zápise. Nařízený výkon rozhodnutí lze z tohoto důvodu zastavit na návrh nebo i bez návrhu (srov. § 269 odst. 1 o. s. ř.).

Z těchto judikatorních závěrů Nejvyššího soudu vyplývá, že podá-li povinný návrh na částečné či úplné zastavení výkonu rozhodnutí či exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. z důvodu, že oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, je na soudu, aby posoudil, zda dohoda obsažená v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti odráží skutečné hmotněprávní vztahy účastníků založené hmotněprávním úkonem, jenž byl podkladem pro sepsání

tohoto zápisu. Jinými slovy řečeno, oprávněný, který s povinným uzavřel dohodu, v níž se povinný zavázal splnit pohledávku nebo jiný nárok oprávněného vyplývající ze závazkového právního vztahu, obsaženou v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, má podle hmotného práva nárok - je-li uzavřený hmotněprávní úkon platný - na plnění, k němuž se povinný zavázal hmotněprávním úkonem uzavřeným mezi nimi, na jehož základě vznikla povinnému povinnost plnit (např. na základě smlouvy o půjčce, smlouvy o úvěru apod). Platební povinnosti, k jejichž splnění se povinný zavázal v dohodě obsažené v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, lze tudíž poměřovat jen tím, jaké platební povinnosti pro něj vyplývají z uzavřeného hmotněprávního úkonu (který byl podkladem pro sepis tohoto zápisu), jež nesplnil. Neměl-li by oprávněný podle hmotného práva nárok na vymáhané plnění oproti tomu, co účastníky bylo dohodnuto v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti jen v určitém rozsahu (určité části), bylo by to důvodem pro částečné zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 268 odst. 4 o. s. ř.

V dané věci je hmotněprávním úkonem, na jehož podkladě byl předmětný exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsán, smlouva č. 3748484803 (jež v tomto zápise není blíže specifikována), uzavřená mezi právní předchůdkyní oprávněného (Českou spořitelnou a.s.) a povinným, na základě které se povinný zavázal vrátit právní předchůdkyni oprávněného poskytnuté peněžní prostředky a zaplatit z poskytnutých peněžních prostředků úrok, jak se uvádí v části první, článku prvním, bodu 1) tohoto exekutorského zápisu, a nikoliv dohoda o splnění závazku uzavřená mezi osobou oprávněnou a osobou povinnou v tomto zápise obsažená.

Odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) při svém rozhodnutí - aniž v řízení provedl důkaz obsahem smlouvy č. 3748484803, která byla podkladem pro sepis exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti - vyšel z toho, že „ve smlouvě uzavřené mezi povinným a oprávněnou měl povinný postavení nepodnikající fyzické osoby a že se proto uplatní aplikace ustanovení § 262 odst. 4 obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném ke dni uzavření smlouvy“, z čehož pak dovodil, že na danou věc je třeba aplikovat ustanovení § 517 obč. zák. a právní předpis, který toto ustanovení provádí. Povinný sice již v návrhu na zastavení exekuce uvedl, že jejím „předmětem je pohledávka vyplývající ze spotřebitelského úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., tedy ze spotřebitelské smlouvy ve smyslu ustanovení § 51a a násl. obč. zák.“, toto jeho tvrzení však žádný ze soudů nepostavil dokazováním najisto. Na základě uvedených názorů pak odvolací soud uzavřel, že oprávněnému „náleží úrok z prodlení alespoň co do jeho zákonné sazby z částky 181.655,- Kč za období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2010 v částce 13.107,- Kč, jakož i zákonný úrok z prodlení z jistiny 173.375,- Kč od 1. 12. 2010 do zaplacení, a že tudíž v této části úroku z prodlení je třeba „považovat exekutorský zápis v souladu s hmotným právem a tudíž za vykonatelný“, přičemž vycházel jen z obsahu dohody obsažené v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, jejíž ujednání o úrocích z prodlení poměřoval ustanovením § 517 odst. 2 obč. zák., ačkoliv se měl zabývat tím, na jaké plnění má oprávněný ohledně úroku z prodlení nárok podle smlouvy č. 3748484803 (případně s přihlédnutím k povinným zaplaceným částkám po vydání exekučního titulu).

Občanský zákoník č. [40/1964](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, a v návaznosti na něj i obchodní zákoník č. [513/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, rozeznávaly úroky a úroky z prodlení. Úroky z prodlení mají podle této právní úpravy povahu sankce (sankční úroky) za prodlení dlužníka se splněním závazku (§ 517 odst. 2 obč. zák.). Platí se vedle vlastního plnění stanoveným procentem z té části dluhu, s níž je dlužník v prodlení (shodně srov. např. Knapp, V. a kolektiv: Občanské právo hmotné. Svazek II. Vydání první. Kodex Praha 1995, str. 74-75, a ze starší literatury např. Lazar, J. - Švestka, J. a kolektiv: Občanské právo hmotné. Svazek II., Vydání první. Panorama Praha 1987, str. 17). Prodlení dlužníka s plněním závazku má ze zákona za následek obsahovou změnu práv věřitele a povinností dlužníka, respektive jejich doplnění novými právy a povinnostmi. Prodlením tedy nastává ze zákona změna obsahu právního poměru [tím, že vedle trvající povinnosti splnit závazek, vznikají i

nová (další) práva a povinnosti], bez ohledu na to, zda dlužník prodlení zavinił.

Pokud jde o výši úroku z prodlení z řádně a včas nevráceného peněžitého dluhu ze smlouvy o poskytnutí peněžních prostředků, je možno poukázat na závěr uvedený v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 15 Co 707/2008, uveřejněném pod číslem 83/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého, má-li smlouva o úvěru uzavřená mezi peněžním ústavem a fyzickou osobou charakter spotřebitelského úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., lze platně sjednat úrok z prodlení pouze do výše stanovené občanskoprávními předpisy. Toto rozhodnutí vychází z právního názoru, že dohoda obsažená ve smlouvě o úvěru o výši úroku z prodlení nad rámec ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb., je pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák. neplatná; jedná se však jen o částečnou neplatnost smlouvy ve smyslu ustanovení § 41 obč. zák., neboť důvod neplatnosti se vztahuje výlučně na toto ujednání.

Z toho lze pro exekuční řízení dovodit, že zavázala-li by se osoba povinná dohodou obsaženou v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti splnit vedle jistiny pohledávky vyplývající ze smlouvy o úvěru, mající charakter smlouvy o spotřebitelském úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., i úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb., a podal-li by povinný návrh na částečné zastavení exekuce nařízené podle tohoto exekučního titulu dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. s tvrzením, že oprávněný nemá (podle hmotného práva) nárok na úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb., bylo by to důvodem pro částečné zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. (§ 268 odst. 4 o. s. ř.) pro vymáhaný úrok z prodlení převyšující výši úroku podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [136/2005](#) Sb.

V posuzovaném případě povinný - jak mimo jiné prohlásil v dohodě o splnění závazku obsažené v předmětném notářském zápise se svolením k vykonatelnosti - nesplnil řádně a včas svůj závazek ze smlouvy č. 3748484803 [ke dni 31. 12. 2009 dlužil osobě oprávněné (právní předchůdkyni oprávněné) částku 187.244,- Kč], a dostal se tak do prodlení s vrácením peněžních prostředků, jež mu byly na základě této smlouvy poskytnuty. Právní předchůdkyně oprávněného s povinným proto v tomto zápise uzavřeli dohodu, podle níž se povinný zavázal zaplatit jí spolu s jistinou pohledávky i úroky z prodlení; jejich zaplacení se oprávněný domáhal návrhem na nařízení exekuce (v exekučním řízení platí zásada dispoziční), v čemž mu bylo shora citovanými rozhodnutími vyhověno.

I když v dané věci nebylo najisto postaveno, zda smlouva č. 3748484803 má charakter smlouvy o spotřebitelském úvěru podle zákona č. [321/2001](#) Sb., vyplývá ze shora uvedeného, že ať již by se ohledně (hmotněprávního) nároku oprávněného vyplývajícího ze smlouvy č. 3748484803 stran úroku z prodlení z nesplacené jistiny uplatnilo vedle ustanovení § 497 a násl. obchodního zákoníku, upravujících smlouvu o úvěru, i ustanovení § 262 odst. 4, věta druhá obchodního zákoníku (podle kterého smluvní strana, která není podnikatelem, nese odpovědnost za porušení povinností z těchto vztahů podle občanského zákoníku a na její společné závazky se použijí ustanovení občanského zákoníku), či nikoliv, má oprávněný v obou těchto případech podle hmotného práva (tedy na základě uzavřené smlouvy č. 3748484803), nárok, aby mu povinný zaplatil (alespoň) úroky z prodlení z dlužné částky podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. ve výši sazby stanovené v ustanovení § 1 nařízení vlády č. [142/1994](#) Sb., ve znění nařízení vlády č. [163/2005](#) Sb. (a to od 1. 1. 2010, jak v exekučním titulu bylo dohodnuto), jelikož své závazky ze smlouvy č. 3748484803 řádně a včas nesplnil a dostal se tak do prodlení (ohledně dalších oprávněným požadovaných úroků z prodlení již exekuce byla pravomocně zastavena usnesením soudu prvního stupně.)

Není proto správný názor dovolatele, že dohodu účastníků obsaženou v exekutorském zápise se

svolením k vykonatelnosti nelze „rozdělovat na platné a neplatné části“ a že „i kdyby se neplatnost exekutorského zápisu vztahovala pouze na ujednání o úroku z prodlení, měly soudy jeho návrhu na zastavení exekuce vyhovět ohledně veškerých úroků z prodlení vztahujících se k vymáhané pohledávce“. Přisvědčit nelze ani další jeho námitce, že předmětem tohoto řízení je rozhodnout, zda je exekutorský zápis vykonatelný (zčásti nebo zcela) či nikoliv, neboť okolnost, zda oprávněný případně nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, nemůže mít vliv na vykonatelnost exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti (kterou soud zkoumal již při nařízení exekuce). Výtka dovolatele, že „pokud odvolací soud stanovil výši úroků z prodlení z vymáhané pohledávky (namísto nalézacího soudu) v rámci exekučního řízení, nahradil tak svým rozhodnutím exekuční titul“, není rovněž správná, neboť dohoda o splnění závazku obsažená v exekučním titulu obsahuje i ujednání o úroku z prodlení z nezaplacené jistiny.

Výši kapitalizovaného úroku z prodlení v částce 13.107,- Kč, jak jej odvolací soud vyčíslil, jakož i úroku z prodlení z částky 173.375,- Kč ve výši 7,75 % ročně od 1. 12. 2010 do zaplacení, ani období, od kdy do kdy má úroky z prodlení platit, dovolatel nezpochybnil.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že ačkoli napadený měnící výrok usnesení odvolacího soudu ve věci samé, jímž návrh povinného na zastavení exekuce částečně zamítl, spočívá na nesprávném právním posouzení, je v závěru o nedůvodnosti tohoto návrhu věcně správný, a jeho zrušení se závazným právním názorem, jak byl vysloven shora, by v konečném výsledku nemohlo přivodit jiný výsledek (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. března 2004, sp. zn. 25 Cdo 1277/2003, uveřejněný pod číslem 51/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Protože vady řízení uvedené v ustanoveních § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., ani další jiné vady řízení, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, nebyly dovolacím soudem zjištěny, Nejvyšší soud České republiky dovolání povinného jako nedůvodné podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bude rozhodnuto podle ustanovení Hlavy VI. zákona č. [120/2001](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)